

»Himmelen priser Dit under, HERRE, din trofasthed i de helliges forsamling« (Salme 89,6)

Ja, Ja, Nej, Nej

Vor Herre Jesus siger ikke, at vi skal *sige* Ja, Ja, Nej, Nej og intet derudover, men at vor tale skal være Ja, Ja, Nej, Nej og intet derudover, thi det er af det onde (Matt. 5,37).

Vor tale afslører vor *grundholdning*. Er den præget af fasthed eller af kompromisser? Er vort væsen Ja, Ja, Nej, Nej, eller er det både-og?

Herren Jesus

Han viser os med sit liv, hvad det betyder, at vor tale skal være Ja, Ja, Nej, Nej og intet derudover.

Allerede som tolv-årig prægede det hans tale: »Vidste I ikke, at jeg altid bør være i min Faders gerning?«

Og da han som tredive-årig trådte frem, sagde han til Johannes Døberen, der ville hindre ham i at lade sig døbe: »Lad det nu ske, thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!«

Hvad var det, han sagde Ja til og intet andet end Ja? Det var hans himmelske Faders befalinger. Alt, hvad der ikke stemte med dem, sagde han Nej til og intet andet end Nej.

I en verden, der er fjendsk imod Gud, lader det sig ikke gøre uden at mærke verdens fjendskab.

Vor Frelser sagde Ja til fra forklaarelsens bjerg at gå op til *Jerusalem*, hvor døden på et kors ventede ham. Hans disciple var forfærdede, men han fæstede sit ansigt på at drage derop. I *Getsamene* var kampen for at fastholde dette Ja til Faderens vilje mere voldsom, end nogen af os forstår. Enhver anden ville have sagt både-og og fundet et kompromis. Men Jesus sagde: »Ske ikke min vilje, men din!« Da han var naglet fast til korset, spottede de ham og sagde: »Hvis du er Guds søn, så stig ned – så vil vi tro på dig!« Han kunne stige ned, men det ville være noget mere end Ja, Ja, Nej, Nej, og det havde været af det onde.

Allerforfærdeligst var det, da mørket sænkede sig over ham, og Faderen sagde Nej til ham, fordi han var gjort til synd. Men også dette var Faderens vilje, thi således elskede Han os, og Jesus forblev i sit Ja, Ja til Faderens vilje og dermed i sit Nej, Nej til ethvert andet forslag.

Da han sagde: »Det er fuldbragt!« var Ja, Ja, Nej, Nej fuldført. Intet derudover havde fået magten over ham, end ikke i det yderste mørke.

Tror nogen, at Jesus nogensinde har fortrudt, at hans tale var Ja, Ja, Nej, Nej og intet derudover?

Hvordan?

Enhver af os har sagt noget ud over Ja, Ja, Nej, Nej – og det fortryder vi altid – eller kommer til at fortryde det!

Vi sagde noget andet, fordi vi ikke brød os om Faderens vilje, veje og tanker. Vi sagde både-og, thi vi ville jo gerne bevare Gud som vor nådige Fader, selvom vi ikke brød os om at følge Ham. Hvorfor ikke?

Fordi vi syntes, at hans befalinger var *hårde*. Jesus sagde imidlertid det stik modsatte om dem: »Jeg ved, at Hans befaling er *evigt liv*« (Johs. 12,50). Derfor var det hans *mad* at gøre Faderens vilje og fuldbyrde hans gerning (Johs. 4,34). Han vidste, at Guds vilje kun er god, fuldkommen og velbehagelig. Men han vidste tillige, at det undertiden først opleves, når man *har gjort* den. Derfor hører vi ham også sige: »For at verden skal kende, at jeg elsker Faderen og gør således, som Faderen har befalet mig: så lad os stå op og gå herfra« (Johs. 14,31), og så gik han ind i haven, hvor hans sjæl blev grebet af gru, og hvor det føltes som alt andet end godt at gøre Guds vilje.

Her vandt han den afgørende sejr. Han forblev i Ja, Ja, Nej, Nej, og intet andet, end ikke den mindste udflugt herfra. Mon vi forstår, hvor ondt noget andet havde været?

Jesu lydighed var Faderens kærlighed til ham og hans kærlighed til Faderen. I kærligheden er der ikke plads til andet end lydigheden.

I kærligheden er Guds befalinger ikke hårde, men evigt liv, Ånd og Liv. De er ikke lovbud, men kærlighedens ord.

Guds børn

Jeg har hidtil sagt *befalinger* (flertal), men Jesus sagde, at Faderens *befaling* (ental) er evigt liv. Alle Guds bud og befalinger er samlede til stede i den ene befaling, det ene bud: »Du skal elske HERREN din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv.« Dette bud »adlød« Jesus uden en eneste gang at vige en lille smule derfra.

Som Guds børn er vi født på ny ovenfra og har modtaget Guds Ånd, kærlighedens, sandhedens og lydighedens Ånd i vort hjerte. Derfor er vi børn af Ham, der var lydig indtil døden på et kors, og har samme Ånd som han. Vi er lydighedens børn.

Den kærlighed, hvormed Gud elskede sin Søn, vor Herre Jesus, er nu i os (Johs. 17,26). Vi burde gøre en pause her og til-

bede Ham. Vi burde overveje, om dette vidunderlige er sunket ned i halv-glemsel, eller om den usigelige gave: *Guds Ånd i os*, er blevet vort liv. Da er vort væsen Ja, Ja, Nej, Nej og intet derudover. Da elsker vi vor næste, hvem han end er, d.v.s. ham, vi kan se, og viser dermed, at vi elsker Herren vor Gud, som vi ikke kan se (1. Johs. 4,20).

Vi kan se vor næstes mangler, fejl og svagheder, og er han vor fjende, kan vi både se og mærke og føle hans fjendskab, men da Guds Ånd hersker i os, hersker vi over os selv og kan elske ham – sådan har Faderen elsket os, da vi var hans fjender.

Det siger vi Ja, Ja til og Nej, Nej til enhver anden holdning.

Det er en vidunderlig gave. Det er den fuldkomne frihed til frivilligt at elske i stedet for at hade. Man føler sig så glad, hver gang man reagerer således, og så utilpas til mode, når kødet trods Guds Ånd i vort hjerte alligevel sejrer.

Salt eller fad

Vor Herre Jesus sagde: »I er jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med? Det duer kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker« (Matt. 5,13).

Siger vi både-og i stedet for Ja, Ja, Nej, Nej, da mister saltet efterhånden sin kraft, og vi bliver saltløse. Den fare er stor.

Derfor gælder det om i enhver sag at få fuld vished om, hvad der er Guds vilje. Det var Epafros øjensynlig mere indstillet på end kollosenserne (Kol. 4,12).

Det gælder om ikke at skikke sig lige med denne verden, men blive forvandlet og fornyet i vort sind, så vi kan skønne, hvad der er Guds vilje (Rom. 12,2).

Må dette præge os! Ja, Ja, Nej, Nej, intet derudover – ikke et Ja til Guds Ånd og et Ja til tidsånden. Å, måtte dog forsamlingerne være opmærksomme herpå!

Vi er ikke frelst af Guds nåde, for at vi skal følge andre end Herren.

Den sørgelige mulighed består: fortsat at forkynde Guds ord, fortsat at virke for Herren – men saltløst, fordi tidsånden behersker os og vort arbejde.

Vejen er smal, men herlig. Ja, Ja, Nej, Nej, intet derudover!

Grundholdningen

Det afsløres før eller senere (om ikke før, så når vort arbejde prøves i ild, om vi har bygget med guld, sølv og ædle stene eller med træ, hø og strå), hvordan vor grund-

holdning er. Hvis både-og fik overtaget, vil vort arbejde vise sig at have været træ, hø og strå. Det vil vi bittert fortryde.

Men vi vil aldrig fortryde, at Ja, Ja, Nej, Nej prægede os, selvom det medførte en del modgang i livet.

Lovet være Gud, at det endnu er nådens tid, så vi kan bede vor himmelske

Fader om at skænke os det lys, vi behøver for at kunne bedømme os selv ret.

Ja, lovet være Gud, at Han giver os lejlighed til at ydmyge os under hans vældige hånd. Ja, lovet være HERREN, vor Gud, at Han endnu er rede til at vise os sine veje og åbenbare sine tanker for os og tilmed lede vore skridt ind på dem!

Det er måske den omvendelse, vi som hans børn trænger allermost til.

Da bevarer saltet sit salt. Da bygger vi med guld, sølv og ædle stene.

Mener nogen, at vi nogensinde vil fortryde det?

Disse ord

Evangelisten Mattæus har gjort os den herlige tjeneste at gengive fire af vor Frelasers grundlæggende taler, den første er *bjergprædiken* i kap. 5-7, den sidste er talen på *Oliebjerget* i kap. 24 og 25.

Om disse taler skriver han: »Da Jesus var færdig med at tale *disse ord* (alle disse ord)...« De mægtigste taler i menneskehedens historie betegnes så beskedent – så enkelt – så uforglemmeligt.

Nogle karakteristika

I »disse ord« er der ikke eet ord for meget, ikke eet ord for lidt. Der er ikke et eneste sentimentalt ord, ej heller noget teatralisk.

Der er ikke noget for de ældre, noget mere fornøjeligt for de yngre.

Det er ord af en, der taler med myndighed, d.v.s. af en, der personligt står inde for »disse ord«, fordi han selv gør, hvad han siger – gør det til fuldkommenhed.

»Disse ord« er Ånd og er Liv. De har guddommeligt kraft. Det er ord af og med evigt liv. De kaster lys over enhver, der hører dem, thi de er sandhed og leder til et sandt liv, hvis vi gør, hvad »disse ord« siger os.

Ingen har nogensinde talt som Han, der sagde disse ord. Af dem afhænger vort liv. Tror nogen, at det var let for Jesus at tale »disse ord«? Var det let for ham at sige: »Elsk jeres fjender«?

Var det en selvfølge for ham at sige: »Gå ind ad den snævre port – snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den« (7,13-14)?

Det første af disse ord ser du ham opfylde på *korset*, det andet i *Getsemane* have.

Alle hans ord er dyrt købte. Det vidste han, da han sagde dem. Vi lytter ikke til en prædiken, han lavede efter bedste evne, men til, hvad han hørte Faderen sige.

Da han havde talt sine sidste ord på *Oliebjerget*, sagde han til sine disciple: »I ved, at om to dage er det påske, så skal Menneskesønnen overgives til at korsfæstes« (26,1-2). Alle »disse ord«, være sig ordene fra begyndelsen af hans tjeneste eller ordene ved afslutningen af den, talte

han i fuld bevidsthed om, at intet af hans ord kan forstås af noget menneske og slet ikke gøres, med mindre han tog deres synd og skyld og al deres dårskab i ord og gerning på sig. Gik han selv ikke ind ad korsets trange port, havde han talt til ingen nytte. Hans ord, hans blodige sved i Getsemane og hans udgydte blod på Golgata hører uløseligt sammen.

Vor oversættelse af Matt. 7,28 og 26,1 siger, at »det skete, da Jesus var færdig med at tale »disse ord« – der burde stå: havde *fuldført* disse ord. Hans tale var en del af den gerning, hans Fader havde pålagt ham at *fuldføre*.

Folkeskarerne

Og det skete, da Jesus havde fuldført disse ord, var folkeskarerne slået af forundring over hans lære; thi han lærte som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge (Matt.7,28-29).

De lyttede til Jesu ord, der gjorde et dybt indtryk på dem. De kunne ikke fatte et eneste af disse ord og slet ikke huske dem alle – men der var ingen, der var ubørst.

Lad os spørge os selv, om vi i dag er i stand til at lytte opmærksomt på så lang en tale. Ville mange sige: »Det er for tungt. Vi kan slet ikke byde de unge noget sådant!«

Lad os tillige dvæle ved dette spørgsmål: Er den slags tale allerede udelukket af mange menigheder? Må menighederne sige Ja, Ja til Jesu ord og Nej, Nej til rock-musik, drama og lyseffekter, hvis de vil bevare Jesu ord? Godkender Jesus et både-og?

Disciple

Det var først og fremmest dem, Jesus lærte (5,1-2). Han lærte dem, hvad det vil sige: at være hans discipel.

Vi ved ikke, hvilket indtryk hans ord gjorde på dem – men vi ved, at mange af hans disciple syntes, at han krævede for meget, og derfor trak sig tilbage fra ham med disse ord: »Det er en hård tale. Hvem kan holde ud at høre på den« (Johs. 6,69).

Vi ved tillige, at discipelskaren blev mindre og mindre – og det spørgsmål mel-

der sig af sig selv: er det anderledes i dag?

Lad os se den kendsgerning i øjnene, at vor natur ikke er indstillet på at følge Jesus. Vi foretrækker at forblive i både-og.

Kan »de ord, som Jeg har talt« føre os ud af dette onde, der får os til at høre op med at følge Jesus? Kan bjergprædiken gøre os til sande efterfølgere, hvis livsværk (det hus, vi bygger) består i det værst tænkelige uvejr?

Lad os lytte til *Jakob*, Guds og Herren Jesu tjener. Han besvarer vort spørgsmål således:

Først

»Vær Ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv« (1,22).

At *være* Ordets hører kan vor natur være med til – men at *være* Ordets gørere forudsætter, at vi har fået en ny natur, hvis væsen er at gøre Guds vilje.

Denne nye natur skænkes os i den nye fødsel, hvor Jesu Ånd tager bolig i os. Åndens »natur« er at gøre, hvad Ordet siger.

Jakob nøjes ikke med at sige: »Gør nu, hvad Ordet siger!« thi det kunne opfattes som en lovisk formaning til det gamle menneske om at gøre noget, mennesket kun nu og da kan forsøge på, men aldrig af hjertet være med i. »*Vær*, hvad Ånden giver jer at være – *vær*, hvad Gud har gjort dig til i din fødsel ovenfra af vand og Ånd – *vær* et Guds barn, delagtig i guddommelig natur!«

Dernæst

»Thi hvis nogen er Ordets hører og ikke dets gørere, så ligner han en mand, der betragter sit eget ansigt i et spejl; når han har betragtet sig selv, går han bort og glemmer straks, hvordan han så ud« (1,23-24).

Et eksempel: Hvis du betragter dig selv i, hvad Ordet siger om at tøjle sin tunge, ser du da ren ud i Ordets spejl, eller ser du alt andet end ren ud?

Hvis Ordet afslører din synd, gør da straks, hvad Ordet siger: bekend din synd, ydmyg dig under Guds vældige hånd og tøjle fra nu af din tunge – kæmp for at komme igennem denne snævre port – hvis ikke, da glemmer du straks, hvordan du så

ud, forfærdes slet ikke over din synd, men forbliver en snakkesalig person, der be-
drager sig selv, og hvis gudsdyrkelse ikke
er noget værd.

Jeg anvender dette konkrete eksempel,
fordi Jakob selv gør det i vers 26.

»Vær Ordets gører, hvad angår at tøjle
din tunge!« Hvis du vandrer i Ånden, vil
du ingenlunde følge kødets begæringer –
hvis du bliver i Kristus, og hans ord for-
bliver i dig, vil du vandre ydmygt med din
Gud, gerne vise kærlighed med din tunge
og således være en Ordets gører.

Sammenfattende

»Men den, som skuer ind i frihedens fuld-
komne lov og bliver ved dermed, så han
ikke er en glemsom hører, men en gernin-
gens gører, han skal være salig i sin ger-
ning« (vers 25).

Lad os vende tilbage til bjergprædike-
nen. Er den et udtryk for frihedens fuld-
komne lov? Ja, det er den – og det endda i
guddommelig fuldkommenhed. I den for-
kynder Herren frihed fra at give igen med
samme mønt – frihed fra at hade sine fjen-
der – frihed fra hykleri – frihed fra at bede
som hedningerne – frihed fra at tjene to
herrer – frihed fra at bekymre sig – frihed
fra falske profeter – frihed fra selv at være
en profet, der udfører under og tegn og
som forkynder Ordet, uden at Herren vil

have med ham at gøre – frihed til at bygge
sit hus på klippen, så det står i uvejrets
rystelser – med andre ord: den fuldkomne
frihed.

Den må du *skue* ind i. Hvis du gør det,
får du øje på *ham*, der sagde »disse ord«,
og du får øje for, hvad det kostede ham at
sige disse ord og selv være disse ords gø-
rer og fuldbyrder.

Et flygtigt blik strækker ikke til. Det
drejer sig jo ikke om selvfølgelige ord og
en selvfølgelig lydighed. Det drejer sig
derimod om det »største«, der nogensinde
er sagt, og det »største«, der nogensinde er
gjort.

Det er *Guds* ord, og det er *Guds ger-
ning til din forløsning*.

Om du skuer ind i denne frihedens
fuldkomne lov og bliver ved dermed, da
indskriver din Frelser den i dit hjerte, så
også du, hvor håbløs du end oplever dig
selv, bliver en gerningens gører – det er at
være *salig* i sin gerning!

Evangeliet

I Nazarets synagoge åbenbarede Jesus, at
Faderen sendte ham »for at udråbe for
fanger, at de skal få *frihed*, og for blinde,
at de skal få deres syn, for at sætte for-
trykte i *frihed* og udråbe et *nådeår* fra
HERREN« (Luk. 4,18-19). Bjergprædiken
udråber denne frihed og forkynder denne

nåde – thi nåde er det – nåde over nåde!
Det understreger Jakob på sin egen ejen-
dommelige måde, idet han taler om at
være *Ordets* (ental) gører og en *gernin-
gens* (ligeledes ental) gører (1,22 og 25).
Skønt bjergprædiken indeholder mange
forskellige ord og peger på mange forskel-
lige gerninger, samler Jakob dem i over-
ensstemmelse med Herren i eet ord og een
gerning: »Du skal elske HERREN din
Gud af hele dit hjerte og din næste som
dig selv!« Gør du det, opfylder du dermed
alt, hvad Guds ord siger, du skal gøre.

I dette ene bud ligger friheden, glæden
og saligheden gemt. Dette ene bud er ikke
byrdefuldt, når du skuer ind i frihedens
fuldkomne lov og beskuer Herrens herlig-
hed, idet han i Getsemane og på Golgata
tager al din skyld og dårskab på sig og
dermed gør det muligt for dig at blive en
bolig, ja et tempel for Guds Ånd, så du
med din tunge ærer og tilbeder ham, men
ikke besmudser hverken dig selv eller din
næste.

»Een er død for alle, altså er de alle
døde, og Han døde for alle, for at de, som
lever, ikke mere lever for sig selv, men le-
ver for Ham, der døde og opstod for dem.
Derfor, hvis nogen er i Kristus, er han en
ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget
nyt er blevet til« (2. Kor. 5,15 og 17).

Vær derfor dette nye!